

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 06, 2018

Nummer 6, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2017:988](#) 20-12-2017

Soha Sahyouni tegen Raja Mamisch

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1125](#) 01-02-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:878](#) 25-01-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:876](#) 25-01-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:4087](#) 19-12-2017

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:388](#) 12-01-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:10485](#) 26-08-2016

RECHTSPRAAK

Limitering partneralimentatie. Aangevoerde omstandigheden voor limitering waren ten tijde van het sluiten van het echtscheidingsconvenant ook al bekend. Anders dan de rechtbank wijst het hof het verzoek tot limitering af, maar het tegenverzoek tot nihilstelling toe.

Partijen zijn in 2012 gescheiden. Bij beschikking van 13 november 2012 heeft de rechtbank de overeenkomst over kinder- en partneralimentatie in de beschikking vastgelegd.

Kinderalimentatie: € 200 per kind per maand. Partneralimentatie: € 435 bruto per maand.

De vrouw heeft in eerste aanleg wijziging verzocht van zowel de kinder- als partneralimentatie. De man heeft als tegenverzoek verzocht de partneralimentatie te limiteren per 23 november 2017.

Partijen hebben overeenstemming bereikt over de kinder- en de partneralimentatie. Voor de kinderen betaalt de man in totaal € 982 per maand en voor de vrouw € 259 bruto per maand. Verder heeft de rechtbank bepaald dat de alimentatieverplichting jegens de vrouw eindigt op 1 januari 2019.

De vrouw is van het oordeel met betrekking tot limitering in hoger beroep gekomen. De man heeft voorwaardelijk incidenteel appel ingesteld en verzocht de alimentatie per 1 november 2019 op nihil te stellen als het hof tot vernietiging van de beslissing van de rechtbank mocht overgaan.

Het hof overweegt als volgt. Een rechterlijke limitering heeft een definitief karakter in die zin dat het de aanspraken van de onderhoudsgerechtigde – behoudens het in artikel 1:401 lid 2 BW omschreven uitzonderlijke geval – definitief doet eindigen na afloop van de gestelde termijn. Daarom worden hoge eisen gesteld aan de stellingen die een verzoek tot limitering onderbouwen en aan de motivering van een daarop te nemen toewijzende beslissing. In het algemeen is vaststelling van partneralimentatie voor een bepaalde termijn redelijk indien met voldoende zekerheid en op goede gronden mag worden verwacht dat de onderhoudsgerechtigde na afloop van de voor de partneralimentatie bepaalde termijn op voor

hem/haar passende wijze in zijn/haar levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Het hof is van oordeel dat de rechtbank op onjuiste gronden de alimentatieplicht van de man heeft gelimiteerd. Nu partijen eerder een overeenkomst over de partneralimentatie hebben gesloten waarbij geen alimentatieduur is afgesproken, kan wijziging van de overeenkomst op het punt van de alimentatieduur worden gevraagd op grond van wijziging van omstandigheden ex artikel 1:401 lid 1 BW. Deze toets heeft de rechtbank echter niet verricht. Het hof is van oordeel dat de man geen omstandigheden heeft gesteld die maken dat er op het punt van alimentatieduur ten opzichte van de situatie ten tijde van de alimentatieovereenkomst sprake is van een wijziging van omstandigheden. Hetgeen hij stelt omtrent opleiding, werkervaring, leeftijd van de vrouw en van de kinderen betreffen niet dergelijke omstandigheden. Deze waren immers ten tijde van de overeenkomst bekend.

Voor zover het door de man overigens aangevoerde als een wijziging van omstandigheden kan worden opgevat, acht het hof in het licht van de hoge eisen die aan een limiteringsverzoek worden gesteld onvoldoende door de man gemotiveerd waarom na 1 november 2019 een definitief einde dient te worden gemaakt aan het recht van de vrouw op een bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud. Dit neemt niet weg dat de vrouw zich dient in te spannen om in haar eigen levensonderhoud en haar behoefte te voorzien.

Nu het hof de limitering van de alimentatie door de rechtbank zal vernietigen, komt het incidenteel appel van de man aan de orde.

Het hof is van oordeel dat de vrouw haar stelling dat zij voldoende inspanningen heeft verricht om haar huidige werkzaamheden uit te breiden, onvoldoende heeft onderbouwd, gelet op het gemotiveerde verweer van de zijde van de man en hetgeen voorts vast is komen te staan (gestelde medische beperkingen zijn niet onderbouwd met stukken; overgelegde sollicitaties kloppen niet; onduidelijk is waarom de vrouw haar werkzaamheden niet zou kunnen uitbreiden). Dat de vrouw niet in staat zou zijn om (voldoende) inkomsten te verwerven, is derhalve niet vast komen te staan. Dit brengt met zich dat de vrouw niet heeft aangetoond dat zij met ingang van 1 november 2019 nog behoeftig is en dat derhalve de bijdrage van de man in de kosten van haar levensonderhoud met ingang van 1 november 2019 op nihil dient te worden gesteld. Hof telt de alimentatie per 1 november 2019 op nihil.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1125

Zaaknummer: 200.216.336/01

RECHTSPRAAK

Vaststelling ouderschap van overleden vader. De wet schrijft niet voor dat uitsluitend DNA-onderzoek enig en genoeg bewijs van het verwekkerschap oplevert. Hof stelt het vaderschap van de overleden vader vast op grond van verklaringen in het dossier en ter zitting, de aangifte van de geboorte van de dochter door de man en de ter zitting getoonde foto's.

Het hof wijst, anders dan de rechtbank, het verzoek van de dochter tot vaststelling van het ouderschap van de overleden man, de vader, toe. Redengevend daarvoor is het volgende.

Door middel van een DNA-onderzoek van het kind en de mogelijke vader kan met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden vastgesteld of de mogelijke vader de verwekker van het kind is geweest. In de brief van Sanquin van 19 december 2016 wordt een aantal opties voor DNA-onderzoek genoemd. Die opties zijn echter – zoals de rechtbank heeft overwogen – niet mogelijk. Dat betekent evenwel niet per definitie dat het ouderschap van de man niet kan worden vastgesteld en dat het verzoek van verzoekster dient te worden afgewezen. Dit zou ook strijdig zijn met het belang van het kind, omdat in dat geval het voor haar niet mogelijk zou zijn een afstammingsband te realiseren met haar overleden vader, terwijl zij deze wel stelt te hebben. De wet heeft bovendien niet voorgeschreven dat uitsluitend een DNA-onderzoek enig en genoeg bewijs van het verwekkerschap kan opleveren.

Op basis van de verklaringen in het dossier en de verklaringen ter zitting van het hof, de aangifte van de geboorte van verzoekster door de man en de ter zitting van het hof getoonde foto's waarop de man met verzoekster staat afgebeeld, is het hof ervan overtuigd geraakt en stelt het hof daarom vast dat de man, zoals de verzoekster heeft gesteld, haar verwekker en vader is. Het hof is op grond van het navolgende tot deze overtuiging gekomen.

Niet alleen de moeder van verzoekster heeft verklaard dat de man de vader is van verzoekster, maar ook de oma moederszijde en de broer hebben dit verklaard. Voorts heeft de oma vaderszijde in een brief die zich in het dossier bevindt, bevestigd dat haar zoon de vader is van

verzoekster.

Daar komt bij dat de oma moederszijde en de moeder onderschreven hebben dat de man en de moeder, zoals verzoekster heeft gesteld, na hun scheiding weer een relatie hadden gekregen en voornemens waren weer te gaan trouwen en dat verzoekster de naam van de man zou krijgen. Daar past bij dat de man, zoals de broer heeft aangegeven, voor zijn overlijden veel bij hen thuis kwam. Tevens neemt het hof in aanmerking dat uit de stukken blijkt dat de man de geboorte van verzoekster bij de burgerlijke stand heeft aangegeven.

Voorts is van belang dat verzoekster ter zitting een foto heeft getoond waarbij de man op de voorgrond staat met haar als baby op de arm en de moeder op de achtergrond van de foto in bed ligt. De moeder heeft dat bevestigd. De moeder heeft vervolgens een trouwfoto laten zien van de man, zijnde dezelfde manspersoon als op de babyfoto.

De moeder heeft verder verklaard dat zij destijds uitsluitend met de vader een relatie en seksuele contacten had en niet met een andere man en dat verzoekster geen kind van een andere man kan zijn.

Nu voor het hof voorts aannemelijk is dat verzoekster belang heeft bij de vaststelling van het ouderschap en niet is gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan vaststelling van het ouderschap niet kan geschieden, zal het hof het verzoek van verzoekster toewijzen en vaststellen dat de man de vader is van verzoekster.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:878

Zaaknummer: 200.217.810/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Niet elke wijziging van de zorgregeling geeft een voldoende belang tot (telkens) aanpassing van de zorgkorting.

De vrouw heeft in hoger beroep verzocht de kinderalimentatie aan te passen aan een door haar gewenste wijziging van de zorgregeling. Meer in het bijzonder stelt de vrouw dat de door haar ten behoeve van een van de drie kinderen te betalen kinderalimentatie dient te worden aangepast, en dat moet worden gerekend met een zorgkorting van 35 procent. De man stelt dat er geen aanleiding bestaat de vastgestelde onderhoudsbijdrage te wijzigen.

Het hof overweegt dat voor de berekening van kinderalimentatie door de Expertgroep Alimentatienormen richtlijnen zijn vastgesteld. In het rapport van de Expertgroep wordt voor wat betreft de berekening van de draagkracht een forfaitaire benadering aanbevolen. Als uitgangspunt geldt dat bij gedeelde zorg van gemiddeld drie dagen per week een zorgkorting van 35 procent passend is. Nu vaststaat dat een van de drie kinderen gemiddeld drie dagen per week bij de vrouw verblijft, geldt als uitgangspunt een zorgkorting van 35 procent. Echter, het hof is van oordeel dat in deze bijzondere zaak in het belang van de kinderen van dit uitgangspunt moet worden afgeweken om verdere strijd tussen partijen, ook over de zorgregeling tussen de vrouw en de kinderen, te voorkomen. Niet elke wijziging op dit gebied geeft een voldoende belang tot (telkens) aanpassing van de zorgkorting. Het hof heeft daarbij mede in aanmerking genomen dat in de bestreden beschikking door de rechtbank is gerekend met een zorgkorting van 15 procent voor alle kinderen, terwijl er tussen de vrouw en een van de drie kinderen geen zorgregeling is vastgesteld en ten aanzien van een van de kinderen geen sprake is van een regeling waarbij hij ten minste een dag per week bij de vrouw verblijft. De door de vrouw gewenste aanpassing van de zorgkorting voor een van de kinderen valt derhalve weg tegen de aanpassing die dan ook voor de zorgkorting voor de andere twee kinderen zou moeten gelden. Het hof heeft daarom het verzoek tot aanpassing van de door de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van een van de drie kinderen dan ook afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:876

Zaaknummer: 200.217.603/01

RECHTSPRAAK

Verzoek stiefouderadoptie na overlijden van de moeder afgewezen. Stiefvader voldoet niet aan termijn van samenwoning met overleden moeder van drie jaar, heeft de stiefdochter niet gedurende ten minste één jaar verzorgd en opgevoed, en de vader verzet zich tegen de adoptie. Hij kent zijn dochter niet, maar wil graag contact en kan en wil in de toekomst voor haar wellicht iets betekenen.

De stiefvader heeft een verzoek strekkende tot adoptie van zijn stiefdochter ingediend. Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken dat verzoeker ten minste drie aaneengesloten jaren onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek met de moeder heeft samengeleefd (artikel 1:227 lid 2 BW). Ook heeft verzoeker niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 1:228 lid 1 onder f BW, zijnde de verzorgingstermijn van de minderjarige van één jaar. Voorts is niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 1:228 lid 1 onder d BW, nu vader het verzoek tot adoptie heeft tegengesproken.

Uit de jurisprudentie blijkt dat de in de wet genoemde termijnen gepasseerd kunnen worden indien zij geen enkel rechtens te beschermen belang dienen. Immers, wanneer de termijnen te rigide gehanteerd zouden worden, zouden de belangen van het kind in het gedrang kunnen komen en die belangen dienen altijd de eerste overweging te vormen (artikel 3 IVRK). In het onderhavige geval is de rechtbank echter van oordeel dat hiervan in deze zaak geen sprake is. Vanwege de twijfel over de geschiktheid van de stiefvader als degene die dagelijks de opvoeding en verzorging op zich moet nemen en de nog niet te beantwoorden vraag wat de stiefdochter van haar biologische vader te verwachten heeft, is er goede reden om aan het niet-voldoen aan de termijnen gevolgen te verbinden.

De rechtbank is van oordeel dat adoptie door de stiefvader thans niet in het kennelijk belang van de stiefdochter is en dat bovendien niet vaststaat en voor de toekomst redelijkerwijs is te voorzien dat zij niets meer van haar vader in hoedanigheid van ouder te verwachten heeft. Uit de raadsrapportage volgt dat de stiefvader onvoldoende zicht heeft op de problematiek van zijn stiefdochter en hierbij onvoldoende kan aansluiten. Daarnaast is er tussen de stiefvader enerzijds en de biologische vader en de familieleden van de stiefdochter anderzijds sprake van

een moeizame verhouding. De rechtbank acht het van groot belang dat de stiefdochter in de toekomst een ongedwongen contact met haar vader en overige familieleden kan onderhouden. Indien het verzoek van de stiefvader wordt toegewezen, dan is zodanig contact naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende gewaarborgd. De rechtbank acht het voor de stiefdochter van groot belang dat zij de mogelijkheid krijgt om haar vader te leren kennen. Niet uit te sluiten is dat hij in de toekomst een rol zal hebben in haar leven. De rechtbank overweegt dat in geval van toewijzing van het verzoek van de stiefvader de familierechtelijke betrekkingen met haar biologische vader zullen worden doorgesneden. De rechtbank acht ook dit niet in haar belang.

Hoewel voor de rechtbank is komen vast te staan dat ook stiefvader voor haar belangrijk is en een rol in haar leven dient te spelen, is niet voldaan aan de voorwaarden voor adoptie door de stiefvader, zodat het verzoek van de stiefvader is afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 12-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:388

Zaaknummer: C/o8/204831 / FA RK 17-1719

RECHTSPRAAK

Soha Sahyouni tegen Raja Mamisch

Buitengerechtelijke echtscheiding. Werkingssfeer van Verordening (EU) 1259/2010. Bewoording, context en doelstelling van de Verordening. Verhouding tot Verordening (EG) 2201/2003. Nauwere samenwerking op het gebied van echtscheiding en scheiding van tafel en bed. Erkenning van door een religieuze rechtbank in een derde land uitgesproken buitengerechtelijke echtscheiding.

Partijen zijn in het rechtsgebied van de islamitische rechtbank te Homs, Syrië, gehuwd in 1999. Mamisch (M.) heeft de Syrische nationaliteit door en vanaf zijn geboorte en heeft in 1977 daarbij door naturalisatie de Duitse nationaliteit gekregen. Sayouni (S.) heeft door geboorte de Syrische nationaliteit en heeft daarbij de Duitse nationaliteit gekregen door in het huwelijk te treden met M. Na het huwelijk woonden ze in Duitsland. In 2003 verhuisden ze naar Homs, maar in 2011 verhuisden ze vanwege de burgeroorlog terug naar Duitsland. Sinds 2012 woonden zij afwisselend in Libanon en Koeweit, soms ook in Syrië. Ten tijde in geding woonden ze beiden in Duitsland, op verschillende woonplaatsen.

In mei 2013 liet M. de echtscheidingsformule in de sharia-rechtbank te Latakia, Syrië, uitspreken. Naar aanleiding daarvan stelde die rechtbank de scheiding in echt vast. Daarna tekende S. voor de ontvangst van het bedrag van € 16.945 dat haar volgens deze scheiding toekwam. M. verzocht de Rechtbank München deze echtscheiding te erkennen, welk verzoek is toegewezen. Daarna heeft S. de Rechtbank München verzocht om de erkenningsbeslissing nietig te verklaren, omdat aan de voorwaarden voor erkenning niet was voldaan. Dit verzoek werd verworpen. De rechtbank overwoog dat met toepassing van Verordening (EU) 1259/2010 – die volgens de rechtbank mede van toepassing is op buitengerechtelijke echtscheidingen – het Syrische recht, zijnde het recht van de effectieve nationaliteit, toepasselijk was op de echtscheiding. Bovendien stond de openbare orde niet in de weg van erkenning, aldus de rechtbank.

Het Oberlandesgericht München stelde een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ), welke zichzelf op 12 mei 2016 onbevoegd verklaarde (PFR 2016-0163). In

die beschikking overwoog het HvJ dat Verordening (EU) 1259/2010 niet van toepassing was op de erkenning in een lidstaat van een echtscheiding in een derde land. Bovendien had de verwijzende rechter geen gegevens verstrekt waaruit kon worden opgemaakt dat de bepalingen van de Verordening door het nationale recht rechtstreeks en onvoorwaardelijk van toepassing waren.

In de onderhavige procedure heeft de verwijzende rechter zijn verzoek om een prejudiciële vraag aangevuld met de mededeling dat volgens Duits recht de geldigheid van de materiële voorwaarden van een in een derde land tot stand gekomen echtscheiding aan Verordening (EU) 1259/2010 wordt getoetst en dat de Duitse wetgever van mening is dat de Verordening van toepassing is op buitengerechtelijke echtscheidingen. Het HvJ bevestigt zijn eerdere oordeel dat Verordening (EU) 1259/2010 niet van toepassing is op de erkenning van in een derde land uitgesproken echtscheiding. Het verzoek is echter ontvankelijk beoordeeld, omdat de verwijzende rechter heeft aangetoond dat – hoewel de rechtsvraag buiten de werkingssfeer van het Unierecht valt – de beoordeling van de vraag van belang is, omdat in het Duitse recht is gekozen voor aansluiting bij de regeling in Verordening (EU) 1259/2010 (15 november 2016, C|268/15, EU:C:2016:874 (*Ullens de Schooten*)). De eerste vraag voor het HvJ is of Verordening (EU) 1259/2010 van toepassing is op buitengerechtelijke echtscheidingen. Ter beantwoording van de vraag geeft het HvJ aan dat niet alleen de bewoording van de Verordening relevant is, maar ook de context en de doelstelling van de Verordening. Aan artikel 1 van de Verordening – waarin over echtscheiding en scheiding van tafel en bed wordt geschreven – kunnen geen nuttige aanwijzingen worden ontleend ter beantwoording van de rechtsvraag. Nergens in de Verordening wordt het begrip ‘echtscheiding’ uitgelegd. Uit de veelvuldige verwijzingen naar een ‘gerecht’ en een ‘procedure’ kan echter worden opgemaakt dat een buitengerechtelijke echtscheiding niet onder de Verordening valt. Ook in artikel 18 wordt verwezen naar ‘rechtszaken’. Bovendien volgt uit de bewoordingen van Verordening (EG) 2201/2003 dat deze Verordening uitsluitend betrekking heeft op een gerechtelijke echtscheiding. Het zou onlogisch zijn indien het begrip ‘echtscheiding’ een andere betekenis zou hebben in Verordening (EU) 1259/2010. Het blijkt voorts dat de Europese Commissie heeft bedoeld dat de twee Verordening complementaire zijn. Zo is onlangs een voorstel gedaan om regels inzake het toepasselijk recht in huwelijkszaken in Verordening (EG) 2201/2003 in te voegen, maar dit voorstel is afgewezen waarna deze regels in Verordening (EU) 1259/2010 zijn opgenomen. De doelstelling van Verordening (EU) 1259/2010 is het tot stand brengen van een nauwere samenwerking tussen de lidstaten betreffende het recht dat van toepassing is inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed. Ten tijde van de totstandkoming van Verordening (EU) 1259/2010 konden enkel overheidsinstanties een beslissing nemen inzake echtscheiding, waaruit het HvJ afleidt dat de lidstaten een buitengerechtelijke echtscheiding niet voor ogen stonden. In de loop van de onderhandeling die tot het tot stand komen van de Verordening

hebben geleid, is geen enkel vermelding gemaakt van buitengerechtelijke echtscheidingen. Een en ander leidt tot de conclusie dat buitengerechtelijke echtscheidingen niet binnen de werkingssfeer van Verordening (EU) 1259/2010 vallen. De andere gestelde vragen van de verwijzende rechter behoeven daarom niet te worden beantwoord.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 20-12-2017

ECLI: ECLI:EU:C:2017:988

Zaaknummer: C-372/16

Wetsartikelen: Verordening (EU) 1259/2010

RECHTSPRAAK

Artikel 1:88 BW. Heeft de overleden echtgenote van de man aan hem toestemming gegeven voor een schenking van € 50.000 aan zijn minnares ter compensatie van het haar berokkende nadeel? Zij had de gedachte dat de man met haar zou gaan samenwonen en heeft een duur huis gekocht. De man besloot bij zijn vrouw te blijven. Hof leidt uit de omstandigheden van het geval af dat de intussen overleden echtgenote toestemming heeft gegeven.

De kern van het geschil tussen partijen in hoger beroep is of erflaatster aan haar gewezen echtgenoot toestemming heeft gegeven voor de schenking door hem aan zijn minnares van een bedrag van € 50.000. In de verwachting dat de man met haar zou gaan samenwonen heeft de minnares een woning aangeschaft van € 900.000. Kort na de aankoop heeft de man aan zijn minnares medegedeeld dat hij toch niet ging scheiden van zijn echtgenote met als gevolg dat zij alleen kwam te staan met betrekking tot de lasten van het huis van € 900.000.

Het hof overweegt dat de wetgever een aantal rechtshandelingen zo bezwarend acht voor het gezin dat een echtgenoot die handelingen niet kan verrichten zonder toestemming van de andere echtgenoot. Deze gezinsbeschermende bepalingen zijn neergelegd in artikel 1:88 BW. Voor een gift met uitzondering van de gebruikelijke, niet bovenmatige dient degene die schenkt van zijn echtgenoot toestemming te krijgen. De sanctie op niet-inachtneming van het toestemmingsvereiste van artikel 1:88 BW is te vinden in artikel 1:89 BW, dat de mogelijkheid geeft om de rechtshandeling die zonder de toestemming is verricht te vernietigen. De toestemming is in beginsel vormvrij, maar moet schriftelijk of langs elektronische weg worden verleend indien de wet voor het verrichten van de rechtshandeling een vormvoorschrift geeft. De toestemming dient te worden gericht aan de wederpartij. In het onderhavige geval geldt voor de rechtshandeling geen vormvoorschrift, derhalve geldt voor de toestemming niet de schriftelijke vorm. Of toestemming is verleend kan mede worden afgeleid uit het gedrag van degene die zich op het ontbreken van de toestemming beroept. Voor de kenbaarheid van de schenking gaat het om de subjectieve bekendheid.

Uit de stukken volgt dat erflaatster op de hoogte was van de schenking. Het hof is van oordeel

dat kan worden aangenomen dat erflaatster heeft ingestemd met de schenking aan de minnares van de man. Mede door het handelen en het gedrag van de man is er voor zijn minnares een financieel nadelige situatie ontstaan. Om haar financieel nadelige positie te verlichten heeft in ieder geval de man de intentie gehad om aan zijn minnares een bedrag van € 50.000 ter beschikking te stellen om bij te dragen: a) in de maandelijkse hypotheektermijnen, b) de helft van de tien procent boete bij niet-afname van het huis.

Het hof is op basis van de stukken ervan overtuigd dat erflaatster op de hoogte was van de feitelijke gang van zaken met betrekking tot de betaling van € 50.000 aan de minnares van haar man. Op basis van de stukken moet het er volgens het hof dan ook voor worden gehouden dat erflaatster – weliswaar *contre coeur* – aan de minnares van de man heeft doen blijken dat zij instemde met de betaling aan haar van voornoemd bedrag. Daarmee is naar het oordeel van het hof voldaan aan het vereiste van toestemming als bedoeld in artikel 1:88 BW.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-12-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:4087

Zaaknummer: 200.199.374/01

RECHTSPRAAK

Opvoedbesluit van GI dat het perspectief van de minderjarigen bij de vader (bij wie de kinderen uit huis geplaatst zijn) ligt, leent zich niet voor beoordeling in een geschillenregeling (artikel 1:262b BW). Het betreft een interne beleidsmatige beslissing die vervolgens leidt tot verzoeken om verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing, waartegen opgekomen kan worden.

De moeder heeft een geschil voorgelegd waarbij is verzocht om de GI te verplichten om te werken aan een terugplaatsing van de minderjarigen bij de moeder, althans in ieder geval de perspectiefbeslissing te herzien in die zin dat nader onderzoek naar de situatie bij de moeder wordt gedaan.

De vader verzoekt te bepalen dat de woonplaats van de minderjarigen bij de vader is en dat de zorgregeling tussen de moeder en de kinderen zal zijn: iedere vrijdag van 13:00 uur tot 18:00 uur.

Namens de moeder is aangevoerd dat zij ontvankelijk is in haar verzoek nu de GI een kernbeslissing heeft genomen, waarbij is bepaald dat het toekomstperspectief van de minderjarigen niet meer bij de moeder ligt en dat zij bij de vader worden geplaatst. In dit besluit kan de moeder zich niet vinden. De rechtbank heeft op 1 juli 2016 gemeend geen uitspraak te kunnen en mogen doen over deze beslissing van de GI. Daarom is de moeder genooddaakt op deze wijze het geschil voor te leggen.

De GI voert aan dat het kernbesluit, ook opvoedbesluit genoemd, dat door de GI is genomen, een intern beslismoment is dat ertoe strekt beleids- en hulpverleningslijnen van de GI uit te zetten, welke op zichzelf kunnen uitmonden in bijpassende verzoekschriften aan de kinderrechter als (verlenging van de) ondertoezichtstelling en/of machtiging tot uithuisplaatsing, welke de basis en onderbouwing levert voor verder juridisch handelen als een verzoek of advies aan de kinderrechter. De conclusie van een dergelijk onderzoek is op zichzelf niet onderworpen aan een zelfstandige rechterlijke toets. Het juridische gevolg van die conclusie (een verzoekschrift en de daarbij horende onderbouwing) wel.

De rechtbank overweegt als volgt. De geschillenregeling van artikel 1:262b BW leent zich niet voor beslechting van het hier aan de orde gestelde geschil tussen de GI en moeder. De geschillenregeling van artikel 1:262b BW voorziet in de mogelijkheid verschillen van mening voor te leggen over de aanpak van de problemen die gedurende de uitvoering van de ondertoezichtstelling ontstaan tussen ouders, kinderen, pleegouders of zorgaanbieders.

Het kernbesluit dat de GI heeft genomen, te weten dat het toekomstperspectief van de minderjarigen niet meer bij de moeder ligt, maar bij de vader, is een interne beleidsmatige beslissing die heeft geleid tot de verzoeken om de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarigen te verlengen.

Bij beschikking van 1 juli 2016 heeft de kinderrechter op de verzoeken van de GI de machtiging tot uithuisplaatsing van de beide minderjarigen bij de gezaghebbende vader verlengd tot 22 januari 2017. De moeder heeft de mogelijkheid om binnen drie maanden na de dag van deze uitspraak hoger beroep bij het gerechtshof in te dienen. Gelet hierop is de kinderrechter van oordeel dat er een rechtsingang voor de moeder bestaat om de beleidslijn van de GI te laten toetsen door het gerechtshof en dat de geschillenregeling van artikel 1:262b BW in het onderhavige geval geen toepassing kan vinden. Noch de tekst van het wetsartikel noch de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis biedt houvast aan de gedachte dat de geschillenregeling ook is bedoeld voor een geval als het onderhavige waarbij de moeder heeft verzocht om de GI te verplichten om te werken aan een terugplaatsing van de minderjarigen bij de moeder. Gelet op al het vorenstaande en mede gelet op hetgeen door de GI hierover naar voren is gebracht als hierboven vermeld, is de kinderrechter van oordeel dat de moeder in haar verzoek niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

Vervolgens wijst de rechtbank de verzoeken van de vader toe om de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen bij hem te bepalen en om een omgangsregeling te bepalen als verzocht.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-08-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:10485

Zaaknummer: C/10/505132/JE RK 16-1986 en C/10508495/FA RK 16-6943